

DER FLIEGENDE HOLLANDER

James Morris *Holländer* Deborah Voigt *Senta* Paul Groves *Steuermann*
Birgitta Svenden *Mary* Ben Heppner *Erik* Jan-Hendrik Rootering *Daland*

Metropolitan Opera Orchestra and Chorus o.l.v. James Levine

SONY S2K 6634 Opname: aprilmei 1994 Duur:152'07"

Slepende orkestdirectie

Het kernstuk van Der Fliegende Hollander is de ballade van Senta. Hiermee is Wagner aan zijn compositie begonnen. Als men de beluistering van deze opname begint met de ballade, dan heeft men niet veel zin om verder te luisteren. In het midden van de ballade moet men daarenboven naar de tweede CD overschakelen. Ze wordt zo log en slepend vertolkt door een te rijp klinkende Deborah Voigt. Hieraan is vooral dirigent James Levine schuldig. Een traag tempo op zich kan, dat heeft Knappertsbusch bewezen, op voorwaarde dat de dramatische spanning behouden blijft. We verkiezen in Der Fliegende Hollander een levendig tempo zoals in de Bayreuther opname van Sawallisch (PHILIPS), waarin ook de jeugdige Anja Silja uitblinkt. Deze negatieve indruk van de ballade moet enigszins gerelativeerd worden, zeker als men het werk van het begin tot het einde beluistert. In het eerste

bedrijf is de monoloog van de Hollander van James Morris mooi opgebouwd. Het is zeker één van de beste zangers van het ogenblik in deze rol.

Jan-Hendrik Rootering is een echte donkere bas die in de partij van Daland voldoende contrasteert met James Morris. Ben Heppner is een uitstekende Erik. Birgitta Svenden is een luxebezetting in de rol van Mary en Paul Groves geeft nogal een sterk Amerikaans accent aan de Steuermann.

De ontgoocheling over deze opname heeft vooral te maken met de onstabiele Deborah Voigt als Senta en de slepende orkestdirectie van James Levine. Hij doet er 15' langer over dan Pinchas Steinberg (NAXOS 8.660025-26, een aanrader). De somptueuze klankopname benadrukt nog de zwaarte van het orkest.

Chris Van de Wauw